

HOMILIA DE LA SOLEMNITAT DE TOTS ELS SANTS
Ermita de Gràcia / Cementiri Ciutadella, 1 de novembre de 2017

Gairebé des dels mateixos inicis, l'Església va veure la necessitat de recordar i celebrar els sants, és a dir, a aquells cristians que van viure la seva vida amb fidelitat a Déu i que ara hi són ja amb Ell per sempre. Més tard, al segle IX, es va fixar el dia 1 de novembre per recordar a totes aquestes persones. Són part de la nostra Església. Són l'Església que ja ha arribat a la meta i gaudeix de la presència i l'amor de Déu.

1.- Celebrem Déu en la vida dels sants

El que celebrem en aquest dia és, abans de res, a Déu, que ha triomfat en els seus sants. Cada sant és un signe del triomf de Déu, de la seva gràcia, que venç la debilitat de l'home. "Alegrem-nos tots en el Senyor", diu l'antífona d'entrada. Ens alegrem en el Déu sant, que fa partícip de la seva santedat a l'home.

La primera lectura ens parlava de "una multitud tan gran que ningú podia comptar". Pertanyen a totes les èpoques, llocs, estaments socials, condicions de vida. Màrtirs, missioners, sacerdots, pares de família, vídues i infants. D'alguns coneixem els seus noms, i fins i tot els celebrem com a sants. D'altres són persones anònimes que han passat per la vida fent el bé. Tots ells ens ajuden a proclamar, com aquella multitud del llibre de l'Apocalipsi, que "la salvació ve del nostre Déu".

2.- És possible ser sants

Pensar en aquestes persones ens anima a ser sants també nosaltres. El missatge de Jesucrist no és irrealitzable. Amb l'ajuda de la gràcia, són molts els homes i dones que han viscut com a cristians i que ara ja estan en el cel.

Les lectures d'aquest dia ens ajuden a comprendre que ser sant és viure amb plenitud el nostre baptisme. El dia en què vam ser batejats vam rebre la gràcia de ser fills de Déu, deixebles de Jesucrist i temples de l'Esperit Sant.

- Ser sant és viure com a fill de Déu. Amb alegria, exclamava l'Apòstol Joan "Mireu quin amor tan gran ens ha donat el Pare en anomenar-nos fills de Déu, i ho som!". Es tracta d'experimentar a Déu com a Pare, gaudint del seu amor, confiant-li a Ell tota la nostra vida. El sant és aquell que s'ha deixat conquerir per l'amor del Pare. "El sant -deia un teòleg- és un home humil, semblant a tots, però la seva mirada, la seva paraula i els seus actes tradueixen al cel les preocupacions dels homes i a la terra el somriure del Pare" (P. Evdokimov).

- Ser sant és seguir Crist pel camí de les benaurances, que és camí de felicitat. Heretaran la terra, els consolarà, seran fills de Déu aquells que són capaços de compartir el que tenen, que viuen amb humilitat i mansuetud, que senten

compassió pels altres, que són compassius, que tenen net el cor, que lluiten per la concòrdia i la pau.

- Ser sant és deixar-se portar per l'Esperit Sant, que habita en nosaltres; deixar que la nostra vida sigui transformada per la força de l'Esperit, per viure com a homes nous.

No ens conformem amb la mediocritat. Som cridats a una meta alta. No ens conformem amb alegries parcials sinó que cerquem la felicitat amb majúscules. Ho volem tot: volem gaudir de Déu mateix. Per això es precis abandonar la mediocritat en la qual moltes vegades vivim la nostra vida. Molts cristians semblen haver renunciat a ser sants, perquè els sembla molt difícil o impossible, o perquè estan còmodes en aquesta situació de mediocritat en què es troben.

3.- En la comunió dels sants

Finalment, aquesta festa ens recorda que podem estar en comunió amb els sants. En el nostre camí cap a Déu, a la vivència del nostre baptisme, no esteim sols. Ens acompanyen els sants. Amb ells vam formar un sol cos. Amb ells hem estat santificats pel mateix Esperit.

Els intercedeixen per nosaltres i ens acompanyen en el camí cap al Regne. Ells són també estímul per dirigir-nos al cel.

Celebrem la Missa en (l'Ermita de la Mare de Déu de Gràcia, situada a l'entrada del) cementiri. El nostre pensament i la nostra pregària estan al costat de tots aquells cristians als que hem estimat en aquesta vida, amb l'esperança que siguin rebuts en l'estatge del cel, juntament amb els sants. Recordem i agraïm a Déu el do de la seva vida i tot el que van significar per a nosaltres. I, al mateix temps, elevem la nostra pregària al Pare, perquè els concedeixi el descans etern. (La Verge de Gràcia, la nostra patrona, és bona intercessora i estic segur que, com a mare amorosa, està pendent de tots els seus fills, ajudant-los a caminar cap al cel).

Que la celebració d'aquesta festa ens ajudi a contemplar la grandesa de Déu en la vida dels sants. I que contemplant aquesta obra, ens animem nosaltres també a posar-nos en camí cap a Déu.

TODOS LOS SANTOS

Ermita de Gracia / Cementerio Ciutadella, 1 de noviembre de 2017

Casi desde los mismos inicios, la Iglesia vio la necesidad de recordar y celebrar a los santos, es decir, a aquellos cristianos que vivieron su vida en fidelidad a Dios y que ahora están ya con Él para siempre. Más tarde, en el siglo IX, se fijó el día 1 de noviembre para recordar a todas estas personas. Son parte de nuestra Iglesia. Son la Iglesia que ya ha llegado a la meta y goza de la presencia y amor de Dios.

1.- Celebramos a Dios en la vida de los santos

Lo que celebramos en este día es, ante todo, a Dios, que ha triunfado en sus santos. Cada santo es un signo del triunfo de Dios, de su gracia, que vence la debilidad del hombre. “Gocémonos todos en el Señor”, dice la antifona de entrada. Nos gozamos y alegramos en el Dios santo, que hace partícipe de su santidad al hombre.

La primera lectura nos hablaba de “una muchedumbre inmensa, que nadie podía contar”. Pertenecen a todas las épocas, lugares, estamentos sociales, condiciones de vida. Mártires, misioneros, sacerdotes, padres de familia, viudas y niños. De algunos conocemos sus nombres, e incluso los celebramos como santos. Otros son personas anónimas que han pasado por la vida haciendo el bien. Todos ellos nos ayudan a proclamar, como aquella muchedumbre del libro del Apocalipsis, que “la salvación es de nuestro Dios”.

2.- Es posible ser santos

Pensar en estas personas nos anima a ser también nosotros santos. El mensaje de Jesucristo no es irrealizable. Con la ayuda de la gracia, son muchos los hombres y mujeres que han vivido como cristianos y que ahora están en el cielo.

Las lecturas de este día nos ayudan a comprender que ser santo es vivir con plenitud nuestro bautismo. El día en que fuimos bautizados recibimos la gracia de ser hijos de Dios, discípulos de Jesucristo y templos del Espíritu Santo.

- Ser santo es vivir como hijo de Dios. Con alegría, exclamaba el Apóstol Juan “Mirad qué amor tan grande nos ha tenido el Padre para llamarnos hijos de Dios, pues ¡lo somos!”. Se trata de vivir a Dios como Padre, gozando de su amor, confiándole a Él toda nuestra vida. El santo es aquel que se ha dejado conquistar por el amor del Padre. “El santo –decía un teólogo- es un hombre humilde, parecido a todos, pero su mirada, su palabra y sus actos traducen al cielo las preocupaciones de los hombres y a la tierra la sonrisa del Padre” (P. Evdokimov).
- Ser santo es seguir a Cristo por el camino de las bienaventuranzas, que es camino de felicidad. Heredarán la tierra, serán consolados, serán hijos de Dios aquellos que son capaces de compartir lo que tienen, que viven en la humildad y mansedumbre, que sienten compasión por los demás, que son misericordiosos, que tienen limpio el corazón, que luchan por la concordia y la paz.

- Ser santo es dejarse llevar por el Espíritu Santo, que habita en nosotros; dejar que nuestra vida sea transformada por la fuerza del Espíritu, para vivir como hombres nuevos.

No nos conformemos con medianías. Estamos llamados a una meta alta. No nos conformemos con alegrías parciales sino que busquemos la felicidad con mayúsculas. Lo queremos todo: queremos gozar de Dios mismo. Para eso hay que abandonar la mediocridad en la que muchas veces vivimos nuestra vida. Muchos cristianos parecen haber renunciado a ser santos, porque les parece muy difícil o imposible, o porque están cómodos en esa situación de mediocridad en que se encuentran.

3.- En la comunión de los santos

Por último, esta fiesta nos recuerda que podemos estar en comunión con los santos. En nuestro camino hacia Dios, en la vivencia de nuestro bautismo, no estamos solos. Nos acompañan los santos. Con ellos formamos un solo cuerpo. Con ellos hemos sido santificados por el mismo Espíritu.

Ellos interceden por nosotros y nos acompañan en el camino hacia el Reino. Ellos son también estímulo para dirigirnos al cielo.

Celebramos la Misa en (la Ermita de la Virgen de Gracia, situada en la entrada del) cementerio. Nuestro pensamiento y nuestra oración están junto a todos aquellos cristianos a los que amamos en esta vida, con la esperanza de que sean recibidos en la morada del cielo, junto con los santos. Recordamos y agradecemos a Dios el don de su vida y todo lo que significaron para nosotros. Y, al mismo tiempo, elevamos nuestra plegaria al Padre, para que les conceda el descanso eterno. (La Virgen de Gracia, nuestra patrona, es buena intercesora y estoy seguro de que, como madre amorosa, está pendiente de todos sus hijos, ayudándoles a caminar hacia el cielo).

Que la celebración de esta fiesta nos ayude a contemplar la grandeza de Dios en la vida de los santos. Y que contemplando esta obra, nos animemos nosotros también a ponernos en camino hacia Dios.